

NICOLE BOYLE RØDTNES

AR FRA MIT GLEMTE LIV

Støttet af Statens Kunstfond

STATENS KUNSTFOND

AR FRA MIT GLEMTE LIV

Tekst © 2016 Nicole Boyle Rødtne og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Marlene Diemar/Imperiet

Omslagsfotos: Shutterstock

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Bogen er sat med Life BT hos Bech Grafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2016 i Danmark

ISBN 978-87-7165-347-2

www.nicoleboyleroedtnes.dk · www.alvilda.dk

INDHOLD

Kapitel 1: Dagbogen	9
Kapitel 2: Alexander	20
Kapitel 3: Et bedre liv	29
Kapitel 4: Gensyn med gården	39
Kapitel 5: Tusind dråber	48
Kapitel 6: Starte forfra	56
Kapitel 7: En pagt i blod	66
Kapitel 8: Levende statuer	76
Kapitel 9: Emily	85
Kapitel 10: Mor	93
Kapitel 11: Sindssyge mødre	101
Kapitel 12: Fridas far	106
Kapitel 13: Myndig	112
Kapitel 14: Utro	120
Kapitel 15: Kaniner	126
Kapitel 16: Ærlighed	134
Kapitel 17: Frihed	145
Kapitel 18: Hemmeligheder	155
Kapitel 19: Fridas fødselsdagsfest	160
Kapitel 20: Fædre	166
Kapitel 21: Blod og sølv	171
Kapitel 22: Hjerneceller	179
Kapitel 23: Et slag	188

Kapitel 24: Den nye pagt	195
Kapitel 25: Byttemarked	201
Kapitel 26: Over tid	206
Kapitel 27: Et usynligt ar	211
Kapitel 28: En skarp smerte	220
Kapitel 29: Dårlig kamp	226
Kapitel 30: Afsked	231
Kapitel 31: Limbo	237
Kapitel 32: Skade	247
Kapitel 33: Bange	252

Bedøvelsen forvrænger lydene og får alt til at foregå i sløret slowmotion. Min tunge prikker og stikker. Jeg ved, at der kun vil gå sekunder, før jeg er væk. Anæstesi. Bedøvelse. Det er et af de sværeste lægespecialer. Derfor drømte jeg om netop det. Fordi det kun var for de bedste. Nu vil jeg bare gerne overleve. Jeg suger de sidste sansninger ind. Prøver at fastfryse mine minder, at holde fast i dem. Når operationen er overstået, vil jeg enten være død, rask eller uden hukommelse. Det er det sidste, jeg frygter mest. At vågne uden at kunne huske. At være et tomt hudhylster, som skal samle stumperne op fra et liv, jeg ikke længere kender. Lægerne siger, at jeg skal forberede mig på det. At det er meget sandsynligt. Hvis jeg altså overlever ...

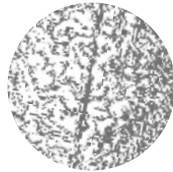
Angsten tikker som et indre ur, og nu ruller bedøvelsen ind over mig og lukker alt andet ude. Jeg tager mit sidste vågne åndedræt, mens jeg tænker på dagbogen, jeg har lagt på rullebordet ved siden af sengen.

Dagbogen med noter om mit liv og alle de ting, jeg skal vide, hvis jeg nogensinde vågner igen ...

KAPITEL 1

DAGBOGEN

**Kræft: når en gruppe af celler i kroppen
begynder at vokse ukontrollerbart og
ude af takt med resten af kroppen.**

Jeg slår øjnene op med et skrig. Det lyder hæst, næsten som en frøs kvækken. Hvor er jeg? Der er slanger i min hånd. Jeg er tilkoblet en maskine. En kvinde i kittel kommer ind. Hospital. Noget blinker i tankerne, men forsvinder så igen.

Så rammer smerten. Som om nogen har hakket mit kranie over med en økse. Jeg hamrer hånden mod hovedet. Og dér mærker jeg det. Store forbindinger. Så skriger jeg igen. Mit hoved! Hvad er der sket med mit hoved?

”Lærke, rolig ...” Den kittelklædte kvinde griber mine arme. Jeg stirrer bare på hende. Lærke? Hvem er Lærke? Så går det op for mig, at det er mig ...

* * *

Næste gang jeg vågner, sidder en kvinde ved min seng. Hendes striksweater afslører, at hun ikke er sygeplejerske.

”Lærke,” siger hun. Der er navnet igen. Det navn, som skal være mit. Men hvorfor føler jeg det så ikke? Hvorfor føles det fremmed ligesom alt andet?

”Lærke,” gentager hun og fanger mit blik. ”Ved du, hvor du er?”

Jeg ryster på hovedet. En stor fejl. Smerten kommer igen. Det er som et lynnedslag lige i issen. Det glimter med farver for mine øjne.

”Du har fået en operation,” siger hun. ”Du havde en hjernesvulst. De fjernede den. Du er okay, men din hjerne har brug for tid til at hele.”

Jeg prøver at forstå, hvad hun siger. Hjernesvulst. Operation. Lærke.

”Ved du, hvem jeg er?” spørger hun så. Jeg stirrer længe på hende. Der er noget bekendt ved hendes brune, varme øjne, de små smilerynker og håret, der er samlet i en lang fletning. Der er afgjort et minde om *noget*. Men det her *noget* er bare en stor sump af uklarhed.

Jeg svarer ikke. Smerten fylder alt, så jeg kan ikke samle munden til at tale. Og jeg tør ikke prøve at ryste på hovedet.

”Jeg er din moster Terese,” siger hun. ”Lærke, du skal ikke være bange, det skal nok gå. Din hukommelse vil vende tilbage. Det tager bare tid.”

Hun åbner en skuffe i det rullebord, der står ved min side.

”Du har skrevet en dagbog til dig selv. Der er også nogle fotos i. Du kan læse den, når du er frisk nok.”

Jeg rækker ud efter den. Jeg føler det bløde læderomslag under fingrene, men da jeg åbner den, får hovedpinen bogstaverne til at hoppe og danse. Jeg synker sammen i sengen for at få smerten til at forsvinde ...

* * *

Tredje gang jeg vågner, er det, fordi jeg skal tisse. Så snart jeg forlader sengen, overfalder svimmelheden mig, og jeg må støtte mig til væggen hele vejen ud på toilettet, hvor jeg synker sammen.

Jeg stirrer på spejlet overfor. Spejlbilledet er fremmed. Jeg kigger på det nøgne hoved. Arret går tværs hen over mit hoved som en ekstra midterskilning og snor sig videre bag om øret. Det er rødt og hævet, og stingene stikker ud som små, sorte knurhår. I håret er der rester af størknet blod og noget gel, som de må have smurt mit hoved med inden operationen.

Men jeg er her. Jeg overlevede. Hvis så bare min hukkommelse også var her.

Da jeg rækker ud efter toiletpapiret, giver det et sæt i mig. Lange hvide ar løber som ridser i en steg op ad min underarm.

Jeg snapper efter vejret. Hvorfor har jeg ar hele vejen fra håndleddet til albuen?

Da sygeplejersken kommer ind, sidder jeg igen i sengen og græder. Jeg kan slet ikke stoppe igen. Stirrer på arrene. Hvordan kan jeg ikke vide, hvor de kommer fra? Hvordan kan jeg ikke vide, hvem jeg er?

De sender bud efter Terese. Hun sætter sig ved min side, og jeg lader hende lægge armen om mig.

”Lærke, hvad er der galt?” spørger hun.

Jeg peger på arrene.

”Hvorfor ... ?” spørger jeg.

Hun dækker min arm med dynen, som kunne hun ikke lide at se på dem.

”Det er længe siden ...” siger Terese.

”Men hvordan fik jeg dem?” hvisker jeg.

”Du havde det svært,” siger hun uden at møde mit blik. ”Men du er stoppet med det. Du er ikke den person

længere.” Hendes blik låser sig fast i mit, og først dér forstår jeg, at det er mig selv, der har lavet dem.

”Hvorfor gjorde jeg det?” spørger jeg.

Terese ser væk uden at fjerne sin hånd fra min arm.

”Det er en lang historie, Lærke,” siger hun. ”Med en masse dårlige minder. Det er ikke det, vi skal fokusere på nu.”

Hun trækker mig ind i et tæt kram, mens jeg græder videre. Hun giver mig ingen svar, bare flere spørgsmål.

Da hun er gået, rækker jeg ud efter dagbogen. Hovedpinen pulserer stadig i mine tindinger. Men jeg kan ikke vente længere, jeg er nødt til at få svar. Jeg åbner den og læser:

Kære mig!

Hvis du (eller ... det er jo så mig) læser denne bog, så betyder det, at jeg overlevede operationen. Yes! Mens jeg skriver det her, tænker jeg kun på, hvor meget der kan gå galt. Lægerne er forpligtet til at informere om risici ved en operation, men nogle gange ville jeg ønske, at de fortalte mindre. Jeg kender alle procentsatserne. Det værste scenarie er selvfølgelig, at jeg dør eller bliver en grøntsag. Det er en reel mulighed. Selv Terese har sagt det. Men så er der alle de andre ting. Jeg kan miste hukommelsen, fordi svulsten sidder lige i det center, der har med minder at gøre. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan det må være, hvis det sker ... Men jeg er nødt til at forberede mig på det. Så derfor denne dagbog. Jeg har ikke meget tid, så jeg prøver at skrive det vigtigste. Det, som jeg bare ikke må glemme.

Vigtige koder, som Terese ikke kender:

Pinkode til mobilen: 5439

Kode til hævekort: 2360

Facebook-kode (og min kode til stort set alt): Cerebro13

Og så alle de vigtige mennesker i mit liv:

Frida. *Min kusine. Hun kunne næsten lige så godt være min søster, for vi har boet sammen det sidste halvandet år. Og hun er måske den i verden, jeg holder mest af. Frida er Tereses datter. Hendes far er et dumt røvhul, vi ikke taler om. Frida fylder snart ti år. Jeg har købt hendes gave (den ligger i sengeskuffen). Frida er bange for, jeg bliver en anden, når jeg vågner. Det har jeg lovet, at jeg ikke gør ...*

Terese. *Min moster, som hentede mig, da kommunen sagde, at min mor ikke længere var stabil nok til at passe på mig. Jeg har boet hos hende et år. Hendes og min mors forhold er ... fucked. Mit og hendes er*

[REDACTED]

Terese lider af et seriøst frelserkompleks, som, når det ikke lige drejer sig om fortabte niecer, viser sig ved, at hun har fyldt hjemmet op med herreløse dyr (se liste senere). Terese er god nok. Selvom hun prøver at lege "mor" lidt for meget en gang imellem.

Diana. *Min mor. Eller hvad hun nu prøvede på at være. Jeg har ikke set hende, siden jeg flyttede. Hun er indlagt nu. Terese siger, at hvis de kan hjælpe hende, så kommer hun måske snart ud. Jeg tvivler på, hun kan hjælpes ...*

Victor. *Victor er ... Ja, vi var engang noget. Ganske kort. Han er flink nok. Og jeg behandlede ham dårligt. Hvis det virkelig er slut mellem mig og [REDACTED]*

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] *Det dystre skræmmer ham væk.*

Alexander, *barndomsven [REDACTED]*

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

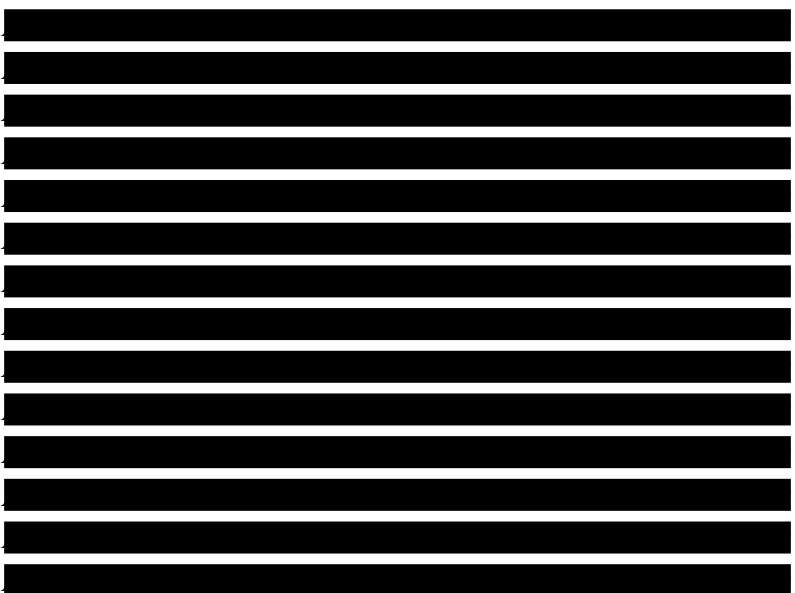
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

HOLD DIG VÆK!!!! (Det sidste er tilføjet i en hektisk skrift og med en anden farve.)

Jeg stirrer på siderne i dagbogen. Den skulle hjælpe mig med at huske, men halvdelen af teksten er streget ud! Og jeg har ingen ide om, hvem der har gjort det og hvorfor!

* * *

Tre dage senere tager vi hjem. Terese pakker alle pillerne, som lægen giver mig med til smerterne. De små glas klirrer i hendes taske.

På vej hjem stopper vi ved skolen og henter Frida. Hun kravler ind på bagsædet til mig og giver mig et tæt kram uden ord. Så finder hun min hånd og holder fast i den under hele køreturen. Jeg husker, hvad der stod i dagbogen. Frida er bange for, at jeg er blevet en anden. Jeg tvinger et

lille smil frem til hende, som hun med det samme gengælder. Hun har sin mors sorte hår, men de vilde krøller må stamme fra den far, der var et røvhul, og som vi åbenbart ikke taler om.

Ingen af os siger noget i bilen. Det er, som om vi alle tæller ned til hjemkomsten og det mirakel, som vi håber følger med.

Terese bakker langsomt ind i carporten, og vi går hen til huset. Jeg ser op på den store hæk, der seriøst trænger til en klipning, og den slidte facade på huset, der skriger på maling. Men der kommer ingen minder.

Så åbner Terese døren ind til huset. Vi går ind i stuen, hvor kanin- og marsvinbure står side om side. Duften af hø kilder i næsen, og savsmulden er drysset ud på gulvet flere steder. En hel række pelsklumper stiller sig på bagben og ser mig an. Frida og Terese skæver forventningsfuldt til mig, men jeg ryster på hovedet. Stadig ingen minder.

”Dit værelse er deroppe,” siger Terese og peger op ad trappen. Frida skal til at løbe med, men Terese holder hende tilbage. ”Måske er det bedst, hvis Lærke selv går op.”

Jeg skynder mig op. Min krop dirrer. Jeg er så spændt, håber så meget, at min hukommelse vil vende tilbage, så snart jeg åbner døren. Jeg lukker øjnene og skubber så døren ind. Så åbner jeg øjnene og betragter værelset. Og der sker ... ingenting!

Måske var jeg for optimistisk. Måske tager det bare lidt tid? Jeg ser rundt på alle tingene. Forsøger at genkende den person, jeg var engang. Der hænger en anatomiplakat på væggen. Jeg har tydeligvis gerne villet være læge. Det er

nok også derfor, at der fra tid til anden popper tilfældige medicinske facts op i mine tanker. Men det siger ikke meget om, *hvem* jeg var. Hvorfor ville jeg være læge? Er jeg overhovedet klog nok til det?

Jeg sætter mig på sengen. Alt andet på mit værelse ser så ... normalt ud. Hvem som helst kunne bo her! Jeg tænker på dagbogen. Hvorfor brugte jeg så meget tid på at beskrive alle andre end mig selv?

Jeg rækker hånden ned under sengen. Det er en pludselig indskydelse. Og der, under sengebrædderne, finder jeg den. Det er en lille spejderkniv. Jeg folder bladet ud. Det er ikke længere end en finger, men skarpt. Jeg tænker på arrene på armen. Jeg trækker ærmet ned og lader fingrene glide hen over dem. Så holder jeg kniven hen. De passer i længden.

Terese sagde, at det var længe siden. Men hvorfor har jeg gemt kniven, hvis jeg er stoppet? En uro rammer mig. Hvad hvis hverken Terese eller Frida ved, hvem jeg virkelig var. Hvad hvis alt, de fortæller mig, er en glansbilledversion af mit liv, som slet ikke passer?

Jeg ser på det store spejl på væggen. På hospitalet var der kun et lille spejl over vasken. Jeg kunne næsten intet se. Men nu ... Jeg trækker blusen af, så bh'en og bukser og trusser med.

Så står jeg nøgen foran spejlet. Ser på en krop, der kunne være en andens.

Kroppen er spinkel, brysterne er små. Huden bleg. Og så er der arrene og en række tatoveringer, jeg aldrig har set før.

Arrene er ikke kun på armene, men over hele kroppen. I

håndfladen har jeg et helt rundt et, og omkring min navle er der et tykt et, som ligner noget, der stammer fra en piercing. Og så er der tatoveringerne. Jeg vrider nakken for at kunne se dem i spejlet. Et stort E pryder min ene skulder, noget, der ligner et øje den anden. I nakken har jeg et L og et A, og over lænden en fugl. Og på håndleddet og ballen et hjerte.

Jeg lader fingrene glide hen over min ødelagte hud. Alle ar og tatoveringer fortæller en historie. Hvad er historien bag mine?